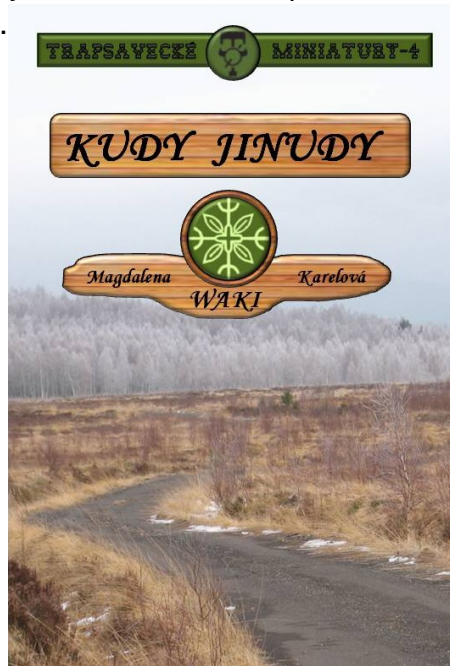

Seděl jsem u vody a pokoušel se nemyslet na to, co jsem před chvílí viděl. Abych to vzal trochu zešíroka, tak ta voda patřila jednomu jezírku ukrytému ve skalách. Kdysi tu byl lom, ale to už je hrozně dávno. Táta mi tenhle flek ukázal, když jsem byl malej kluk. Často sem jezdil, ale to už je dávno pryč. I táta je dávno pryč, ale o to teď nešlo.

Jen si to představte: Na druhý straně vody, přesně pod tou nejvyšší skálou, seděli dva trpaslíci a hráli karty. Malý vousatí mužičci v koženéjch kamizolkách a s červenejma čepičkama se celí rozohnění věnovali hře. Hráli, jak jsem si tak všiml, mariáš, a každou chvíli se hádali, že ve dvou to není to pravý. najednou mě ten víc vpravo, s obrovskou fajfkou, ze který se linul příšerný puch, zahlídnul.

Vskočil ze země a hned prej, kde jsem tak dlouho a jestli si myslím, že na mě budou čekat až do konce světa a ať prý tak blbě nečumím a jdu hrát. Nenapadlo mě nic duchaplnějšího, než říct, že karty nehraju. Ale to jsem neměl dělat. Trpaslík začal šedivět, brutnět v obličejí, z dýmky se mu začalo valit mračno zplodin a nakonec se otočil, dupnul a zmizel. Zíral jsem neschopen promluvit. Ten druhý se jen usmál a prohlásil, že ať si z toho nic nedělám, že tohle on dělá vždycky, protože se snaží vypadat důležitěj. Jen ať prej vytáhnu něco k snědku a že ho tu budu mít jako na koni.

Ten nápad s jídlem ale nebyl až zas tak špatnej, a tak jsem vytáhl pánev a začal si krájet slaninu. Jenže v tu chvíli se vedle mě objevil ten první trpaslík, zjevně opět ve formě, a s výkřikem: „Jé, slanina, po tý bych se utlouk,“ se mi těma svejma špinavejma tlapkama vrhnul pod ruce. Vzdal jsem to a rezignovaně pozoroval, jak obratně vybírá největší kusy a cpe si je střídavě do pusy a do kapes. když už usoudil, že to stačí, dupnul a najednou byl zase na druhým břehu. A ať prej se nedělám a jdu hrát s nima, že bude sranda. Nezbylo mi, než jít. První hru jsem totálně projel, ale pak mi to začlo jít. Čas utíkal rychle. Začalo se stmívat a trpaslíci mi navrhli, že budeme hrát o něco, že to bude napínavější. A hned ať vsadím zbytek slaniny, že vsadí tabák. Souhlasil jsem a vyhrál. Pak jsem vyhrál ještě fajfku, klobouk a krabičku na cigarety. Připadal jsem si trochu provinile, ale trpaslíci se netvářili nijak sklesle. Když už jsem chtěl říct, že dál nehraju, ať si tu slaninu vezmou jako dar, ten tlustší najednou prohlásil: „Hele, dám ti návrh. Jestli nechceš tak neber, ale je tu něco, o co jsi ještě nehrál. Vsaď sám sebe.“

Výraz v jeho očích se mi nelíbil, i když to znělo jako vtip.

Sázka

Napsal uživatel Magdalena Karelová - Waki
Čtvrtek, 05 Duben 2012 22:52

„A co bych z toho měl?“ opáčil jsem.

„Všechno,“ pronesl trpaslík důležitě. „Když vyhraješ, splníme ti všechno, o co si řekneš.“

Zaváhal jsem. Od té doby, co zmizel táta, to máme těžký. A vůbec, co by mi mohli udělat, když prohraju? Takový zakrslíky přeperu jednou rukou, kdyby to snad bylo nutný.

Souhlasil jsem.

Ta chodba byla hrozně úzká a dlouhá. Taky tam byla tma a vlhko. Pak jsem zahlídl světlo.

Chodba se najednou rozšířila, ale ne o moc. Uviděl jsem pár chlapů, jak se rozhání krompáčema a ukusují z konce té chodby kusy hlíny a kamení. Pozdravil jsem.

Otočili se a smutně si mě prohlídli.

„Franto, je tu novejl!“ vykřikl kdosi.

Z pozadí vystoupil ... můj táta. Nejdřív mi dal facku, a pak krompáč.

Povídka byla převzata z právě vydané sbírky KUDY JINUDY, kterou Waki vydal Hafran ve své edici Trapsavecké miniatury a na květnovém ohni Trapsavce bude samozřejmě k dostání.